

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXVII. In quo tractatur de alio modo, quo Deus animam instruit, & sine eo quod loquitur, facit modo quodam admirabili, vt eius intelligatur voluntas. Tractat præterea declarando quandam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

persecutionibus afflictum, & non illum ample-
xabitur, amabit & desiderabit? Nec non qui vi-
dit gloriam, quam dat illis, qui ei inferuiunt, &
scit quàm parum sit aut nihil illud quod nos fa-
cere possumus, aut pro ipso pati, & insuper vi-
det damnatorum pœnas, huius mundi tormen-
ta omnia excedentes, ex quibus seipsum libera-
tum videt, & quis est qui non cognoscit seip-
sum, quàm maximè obligatum? Modo vltèrius
progrediemur, quia magis distinctè de vitæ meæ
discursu dicemus, faxit Deus vt quæ iam dicta
sunt clarè intelligantur, intelliget autem & vi-
debit, quod veritatem dico, si alioqui aliqua-
lem habuerit experientiam. Qui verò non in-
telligit non mirabor si omnia stulta esse iudica-
uerit. Sufficit mihi vt hoc dicam, vt sine culpa
remaneam; nec illum reprehendam qui hoc di-
cet. Dominus me diuinare permittet, vt eius vo-
luntatem adimplere possim.

CAP. XXVII.

*In quo tractatur de alio modo, quo Deus ani-
mam instruit, & sine eo quod loquitur, fa-
cit modo quodam admirabili, vt eius intel-
ligatur voluntas. Tractat præterea decla-
rando quandam visionem, & gratiam sibi
à Domino factam, & est hoc capitulum no-
tatu dignum.*

REDEVNDO modo ad vitæ meæ discursum,
dico qualiter in illa afflictione & pœna,
plu-

pluribus orationibus instando, quas etiam alij pro me fundebant, vt Dominus per aliam viam securiorem me deduceret, cum hæc vt dicebāt videretur periculis plena, aliquamdiu permanferim. Verum quidem est, quod quantumlibet ego non rogauerim Deum, vt per aliam viam me deduceret, aliam desiderando, videndo me circa animam meam meliorem, exceptis aliquibus vicibus quando me videbam molestari ex his quæ mihi dicebantur, idque ex timore quæ mihi proponebant: attamen in mea non erat potestate illud desiderare. Videbam me prorsus in aliam mutatam, & non poteram non me totam Deo committere, qui nouerat quid mihi conueniret: & hoc erat vt suam in me adimpleret voluntatem. Videbam me per hanc in cœlum tendere viam, vbi per aliam ad infernum descendissem. Mihi persuadere non potui dæmonium esse, licet fecerim quantum potuerim, nam illud bonum, licet exiguum, Domino obtuli, & ideo nonnullos inuocaui sanctos, vt per illorum intercessionem liberarer. Hinc per duos annos vna cum multis alijs orationem cōtinuabam, vt veritatem declararet, frequenter enim accidit vt Domin⁹ mihi loqueretur. Quodam die in dedicatione Sancti Petri Apostoli dū essem in oratione videbam, sed vt melius dicam sentiebam postquam neque oculis corporis, aut animæ aliquid viderim, videtur mihi quod apud me staret Dominus Iesus Christus & videbatur quod ipsemet esset, qui mihi loquebatur.

Ego

Ego cùm non scirem de eiusmodi visionibus, in tantum in principio timui, vt aliud non fecerim quàm lacrymari; nihilominus postea more solito remansi quieta & cum magna delectatione & sine timore. Videbatur quod Dominus Iesus Christus semper à latere iret, & cum non esset visio imaginatiua, non videbam in qua forma. Sed clarissime sentij, quod ad latus dextrum staret, statim meum adiui confessorium vt illi hoc referrem. Rogauit me in qua forma ipsum vidissem, respondi quod non viderim. Quomodo igitur (inquit) scis fuisse Christum? Respōdi quod nesciuerim quomodo, sed quod prætermittere non poteram, quin intellexerim ipsum à latere fuisse, quodque ipsum clare sentiuierim & cognouerim. Et anima mea stabat magis attenta, quàm in oratione quietis, & erat illa attentio magis continua, & effectus multum diuersi ab alijs quos aliquando solebam in me sentire, & erat res admodum clara. Et aliud nil faciebam, quàm vt per aliquam similitudinem intelligeret hanc visionem, sed nihil ad propositum faciebat, quæ cum sit ex sublimioribus sicuti mihi retulit quidam pius & doctus nomine Frater Petrus de Alcantara de quo postea dicam, & idem multi alij dixerunt, ita inter omnes est tantę altitudinis, vt diabolus se hic intromittere non valeat, & sic etiam neque in hac vita est modus, vt exprimi possit: cum & ego parum sciam, verum doctiores id melius exprimere & declarare poterunt, hinc est vt dicam quod neq;
oculis

oculis corporis, aut animæ ipsum viderim, quia non est visio imaginatiua vti intelligo, & confirmo quod fuerit tamē apud me, & maiori cum claritate quam si oculis corporeis ipsum vidissem, se enim animæ repræsentat per certam notitiam sole clariorem. Non dico quod videatur sol, vel claritas, sed lux quædam, quæ sine eo quod lux videtur, intellectum illuminat, vt anima tanto fruatur bono. Secum multa adfert bona, & non est sicuti Dei præsentia, quæ sentitur sæpius in illis specialiter, qui habent gratiam orationis, vnionis & quietis, quia tunc inuenimus cum quo loquimur, volendo facere orationem, & videtur nos intelligere quod audiatur, idque per effectus & sensus spirituales, quod de fide sentimus, nec non de magno amore & aliis resolutionibus idque cum teneritudine. Hæc gratia est à Deo, & illam habeat in magna æstimatione, qui illā à sua diuina Maiestate recepit, quia illa oratio est admodum sublimis: sed non est visio, per quā intelligitur quod ibi sit Deus, per effectus sicut facit in anima, sed in hac clarè videtur esse Iesus Christus filius virginis. In alio orationis modo, aliquæ diuinitatis influentiæ repræsentantur, & in hac simul cum altera videtur quod etiam sanctissima Christi humanitas gratiam facere velit. Rogabat me meus Confessarius, qui suam mihi dixerit quod fuerit Iesus Christus. Respondi, quod ipsemet mihi sæpius dixerit, & antequam mihi diceret, in meo impressit intellectu quod ipse esset: cum sit quod
mihi

mihi sæpius ab ipso dictum fuisset, ipsum non videndo, & in isto actu, de quo dico, sine eo quod videatur, imprimitur, per notitiam ita claram, vt nullo modo sit dubitandum, cum velit Dominus, vt in nostro intellectu impressus remaneat, ita vt dubitari non possit, de eo quod videtur. Et sic est alius modus quo Deus animam instruit & illi loquitur sine eo quod loquatur sicuti iam dictum est: & est loquendi modus celestis, qui vix in hac vita intelligi potest, etiam si dicere velimus, nisi Dominus ipso facto nos instruat. Facit Dominus quantum vult vt anima intelligat, & in interiori parte ipsius animæ, vbi se sine imagine & verborum forma repræsentat, sed solum in modum istius visionis de qua diximus, & notetur bene iste operandi modus, quo in operando vtitur Dominus, vt anima intelligat ipsam veritatem, nec nõ profundissima mysteria quantum vult Dominus, & est talis in quo dæmonium se intromittere non potest, propter has rationes, quæ si bonæ non essent decipi possem, & est res ita spiritualis modus istius visionis & modus loquendi, vt nullus strepitus in potentijs, aut sensibus inueniatur meo quidem iudicio, ex quibus dæmonium possit aliquid obtinere, hoc quandoque ita euenit & breuiter, quia alias mihi videtur quod ipsæ potentiæ non remanent suspensæ nec sensus tolluntur, sed sunt multum apud seipso, cum sit quod hoc non eueniat semper dum est in cõtemplatione, imò rarius & illæ quæ sunt nihil faciunt, sed
omnia

omnia videtur operari Dominus ; & est sicut quando cibus est in stomacho positus, sine eo quod ipsum manducauimus, nec sciamus quomodo ad stomachum venerit : nouit quidem quod ibi sit, licet nesciat qualis sit cibus, neque qui eum ibi posuit. Hic verò scitur qualis sit cibus, tantum non scitur quomodo ibi sit positus : posteaquam visus non sit, nec intelligitur, nec vnquam anima mota fuit, vt appeteret: neque vnquam in mei notitiam venit, vt ita esse possit. In isto loquendi modo de quo prius, facit Dominus vt intellectus intelligat & remaneat attentus licet non velit, vt intelligat quod dicitur.

In illa verò videtur quod anima habeat alias auriculas quib. audit, & audire facit, & facit auscultare, & quod alio sese non diuertat, in modum alicuius, qui bene audit & non consentit vt ei aures obturentur, & clamaret præsens alta voce licet non vellet audiretur, & finaliter aliquid facit, quia manet attentus vt intelligat id, quod dicitur, sed nihil hic eiusmodi est, nam quantumcunque illud parum, quod est solum auscultare in modo prædicto illi tollitur, & totum inuenit accommodatum, & aliud non habet, vt faciat quam vt gustet, eum in modum, vt qui sine eo quod discat, aut legere studeat, aut vnquã aliquid addidicerit, inueniat se in omni scientia doctissimum, sine eo quod sciat quomodo, vel vnde habeat, cum nunquam didicerit alphabetum. Hæc vltima comparatio videtur ali-

turaliquantulum declarare hoc donum cæleste, quia in vnico momento inuenit se anima ita instructam, vt altissima quæque intelligat, vt non sit Theologus, cū quo disputare non audeat, de veritate tantæ magnificentiæ. Remanet illa ita stupefacta, vt vna sola gratia sufficiat, quo anima tota permutetur, & faciat vt nullū amet, nisi quem sine aliqua molestia videt: eamq; multorū bonorū capacem reddit, & quædam ipsi secreta communicat, atque secum tanta cum amicitia & amore tractat: vt describi non possit, & facit illis quasdam singulares gratias, quæ suspicionem adferunt cum sint mirabiles & factæ illi, qui parum meruit. Itaque pauciores ex illis referam, quas mihi Dominus contulit, si alioqui aliter mihi demandatum non fuerit vt plures referam, exceptis aliquibus visionibus quæ aliquo modo iuuare poterunt, vel vt illi quibus Dominus non concessit admirentur persuadendo sibi impossibile fore, sicuti mihi contigit, vel vt declarem modum per quem voluit Dominus vt ex aliorum mandato hæc scribam. Redeundo itaque ad intelligendi modum, videtur quod planè velit Dominus, vt anima habeat aliquam notitiam illorum, quæ in cælo fiunt: & videtur quod sicut beati sine eo quod loquuntur intelligunt: sic etiam hic fit, id quod nunquam sciueram, quousq; Dominus per suam bonitatem voluit, vt experirer, q̄ in vnico raptū mihi demonstrauit, & accidit quod Deus & anima simul intelligunt, ideo tantum, quia Dominus ita vult

vult, vt illa sine aliqua arte intelligat, amorem scilicet quem duo amantes inter se mutuo habent: in modum illorum, qui hic se inuicem multum amant, & talem habent intelligentiam vt sine nutibus, ex aspectu tantum se inuicem intelligant. Sic hic esse debet, vt dicit sponsus sponsæ in Canticis. Mirabilis Dei benignitas vt ita permittat se oculis conspici, qui malè viuendo ipsum aspexerunt, prout sunt oculi animæ meæ. Remanent nunc ô Domine oculi mei ex ista visione confortati, vt inferiora quæque amplius conspiciere nolint: sed neque in aliqua alia re satiari quàm in te solo. O mortalium ingratitude, & quando eò peruenietis? O animæ quæ incepistis orationi vacare, habendo fidem viuã, quanta bona acquirere potestis in hac vita dum adhuc existitis, vt taceam de eo quod æternum est. multa enim illis concedit Deus qui omnia propter Dei amorem relinquunt, & non est personarum acceptor: omnes amat, & nemo se excusare poterit licet sit pessimus; cum ita mecum egerit, ad hunc statum me assumendo. Hic necesse est visionis & fauoris referre modum, quo Deus cum anima operatur. Veruntamen ea quæ sentit quando secreta intelligit nullo modo dicere possum; sed neque eorum magnitudinem aut delectamentum, quod longè omnia alia superat; & facit vt ab omnibus huius vitæ præsentis delectationibus abhorreamus, quæ in comparatione illius summi boni nihil sunt. Dedecus sumum est, & ego in me ipsa confundor & erubescō

Q

erubescō

besco: & si in paradyso erubescencia esse possit non sine ratione ibi erubescerem magis quam aliquis alius, posteaquam tanto bono frui debemus tantaque gloria, expensis Domini nostri Iesu Christi. Quare ad minus non collacrymur cum filiabus Hierusalem, posteaquam cum Simeone Cironeo nolumus adiuuare crucem portando? Anne nos cum delectatione frui debemus, quod precioso suo sanguine comparauit nobis? Estne possibile, vt nos per vanam gloriã refarcire possimus, quod ipse per contumeliã passus est, vt in æternum regnemus? Non est vera via. Erramus, erramus, nunquam ita eò perueniemus. Sua Reuerentia non cesset exclamare hanc veritatem ex quo Deus hanc mihi libertatem non concessit, verum contra me ipsam exclamare vellem, quia tardam me esse sentio Deum cognoscendo, vnde confundor cum de eo loquor, & ideo tacere libet, solum hoc dicam quod aliquoties considero, faxit Deus vt tandem tali fruatur bono, vt erit beatorum gloria accidentalis, qui ea fruuntur qui tardè venientes, quod ipsis possibile fuit, fecerunt. Quam erit diues qui omnia propter Christum dereliquit? Quanto afficitur honore, qui omnem propter Christum honorem recusauit? Quam erit sapiens, qui propter Christum reputatus fuit stultus? Et quam pauci sunt modo, qui à mundo reputati sunt stulti? O munde immunde multum lucraris, quia pauci sunt qui te cognoscunt: nam nobis persuademus eò magis nos Deo

Deo

Deo in seruire, si à mundo sapientes & discreti iudicamur. Et ita secundum mundi iudicium esse debet, videtur enim ad ædificationem pertinere, si cum authoritate in omni gradu procedimus bene compositi, nouitas esse videtur detrita portare vestimenta, vtinam ad minus aliquam eorum haberet similitudinem, quæ Christus nec non Apostoli sunt passi: posteaquam multò magis nunc eiusmodi personis indigemus quàm vnquam. Verum prætendunt sese nõ posse in tanta viuere perfectione, quia inquit debilius sumus complexionis & tempora sunt mutata, sed videre quomodo hoc nostro sæculo vixerit benedictus frater Petrus de Alcantara, qui mundum sibi tenuit subiectum, asperam agens pœnitentiam quadraginta septem annis, vt omnes norunt: de quo pauca quædam referre cuperem, quæ scio ita se habere: nempe quod inter noctem & diem per vnicam tantum horã & mediam solitus erat dormire, hinc maiori ex parte stabat, vel genibus flexis manebat, & sedendo dormiebat, eius cubiculum quatuor pedum cum dimidio erat: toto illo tempore sibi caputium nec propter solis ardorem, vel pluuiã imponebat, nudis pedibus incedebat, tertio quoq; die semel manducabat, socius ipsius mihi retulit quod quandoque sine cibo per octiduum remanserit: & credo quod tunc in oratione persistenterit, habebat enim magnos amoris in Deum raptus & impetus, paupertas ipsius fuit extrema, nec non eius in iuuentute mortificatio, &

tio, & inter alia dixit quod tribus annis fuerit in quodam conuentu sui ordinis in quo neminem fratrem cognouit nisi ex auditu, quia nunquam oculos suos eleuabat; similiter quando ex quadam necessitate ad aliquē locum ibat, ignorabat quo iret, sed alios sequebatur. Multis añis nullam aspexit fœminam, diem mortis eius mihi prædixit, eundemque dum iam decrepitæ ætatis esset, cognoui, admodum affabilis erat, licet paucis & breuiter loqueretur. Plura de eodem S. Reuerentiæ scribere desidero, verum ne forsitan tædio afficiatur finem faciam, si tantummodo hoc dixerō qualiter incipiēdo psalmum, lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi in domum Domini ibimus, & ad finem perueniens genibus flexis, mortuus sit. Post mortem, eius animam sæpius in gloria vidi, atque mihi prima vice apparendo dixit: O felix pœnitentia qua tantum promerui p̄m̄ium, & antequam expiraret mihi apparuit dicendo se in refrigerium ire, & sic cum in Domino mortuus sit, viuere in æternum cœpit. Sit Dominus benedictus per infinita sæcula, Amen

CAP. XXVIII.

In quo tractat quomodo prima vice illi Dominus apparuerit, nec non refert gratias quas eidem concessit; declarat quæ sit visio imaginatiua eiusque effectus & signa quæ remanent quando est à Deo, & est præsens capitulum utile & notatu dignum.

AD NO-